

24 lub 25-go Lutego

ŚWIĘTEGO MACIEJA APOSTOŁA.

Żył około roku Pańskiego 63.

(Szczegóły życia jego, wyjęte są z dziejów Apostolskich i z podania Kościelnego.)

Święty Maciej, który wybrany został na Apostoła w miejsce nieszczęsnego zdrajcy Judasza Iskarioty, pochodził z pokolenia Judy, i był rodem z miasta Betleem. Rodzice jego byli bardzo zamożni, i odznaczali się przytem wielką gorliwością w zachowaniu przepisów Starego Zakonu. Maciej starannie wychowany, od najmłodszych lat był nieposzlakowanych obyczajów, a w rzeczach tyjących się religii i w znajomości Pisma Bożego, wysoko wykształcony. Spędziwszy świętobliwie młodość, otrzymał i tę od Boga łaskę, że skoro Pan Jezus po przyjęciu Chrztu świętego w rzece Jordanie, rozpoczął życie swoje czynne, to jest począł ogłaszać swoją Boską naukę, święty Maciej jeden z pierwszych poszedł za Nim, i już drogiego Mistrza swojego nie odstępował, aż do jego Wniebowstąpienia, należąc do liczby siedemdziesięciu uczniów Pańskich.

Judasz, jeden z dwunastu Apostołów, których Pan Jezus ze szczególnej Swojej dobroci przypuścił do największych łask Swoich, i jak Sam o nich wyrażał się, uczynił był Swoimi przyjaciółmi, zdradziwszy najlepszego Mistrza swojego, i zaprowadzając Go w ręce nieprzyjaciół, odstąpił od zgromadzenia wiernych, a następnie, poddawszy się rozpaczce, przez powieszenie się, życie sobie odebrał. W skutek tego okropnego nieszczęścia, Apostołowie uznali potrzebne, zapełnić w swoim gronie miejsce, opuszczone przez zdrajcę Judasza, i w tym celu postanowili wybrać na Apostoła, jednego z siedemdziesięciu uczniów Pana Jezusa.

Po Wniebowstąpieniu Chrystusa Pana, na górze Tabor, któremu wszyscy ciż uczniowie obecni byli, stosownie do polecenia jakie dał im był Zbawiciel, przed odejściem Swojem do Ojca niebieskiego, wrócili oni do Jeruzalem, aby oczekiwać na zesłanie na nich Ducha Świętego, którego im Syn Boży przyrzekł. Tam pod przewodnictwem Przenajświętszej Panny, zamknęli się w domu wybranym na to umyślnie, przypuszczając do siebie i kilka osób

spokrewnionych według ciała z Panem Jezusem, a których, według ówczesnego u Żydów zwyczaju, nazywano Jego braćmi, równie jak i kilka pobożnych niewiast, towarzyszek nieodstępnych Maryi Panny. W domu zaś tym, miejscem najobszerniejszym i przeznaczonym głównie na modlitwę, i na ważne tyczące się zakładającego Kościoła rozprawy, był Wieczernik, wielka bardzo sala, która tym sposobem stała się pierwszym kościołem Chrześcijaństwa.

Na jednej więc to z narad, na terenie świętym miejscu mianych, postanowiono przystąpić do wyboru nowego Apostoła. Jeszcze wtedy nie otrzymali byli Apostołowie w sposób widzialny Ducha Świętego, jak to dopiero nieco później przy Tajemnicy zesłania na nich trzeciej Osoby Trójcy Przenajświętszej nastąpiło. Lecz Piotr święty, który jako Książę Apostołów, zastępca na ziemi Chrystusa Pana i Głowa widzialna Kościoła, już i wtedy z natchnienia Bożego sprawując najwyższy ten urząd, wszystko urządzać i kierować miał w zgromadzeniu wiernych, powstawszy wśród tego grona, liczącego około stu dwudziestu osób, wniósł aby przystąpić do wyboru nowego Apostoła, i powody tego wypowiadając, całą nieszczęsną historią zdrajcy Judasza przytoczył. Pismo Boże w Księdze Dziejów Apostolskich, w rozdziale pierwszym, tak to opowiada: Wrócili się tedy Apostołowie i uczniowie Pańscy pod przewodnictwem Matki Przenajświętszej do Jeruzalem, od góry którą zowią Oliwną, na której Pan Jezus wstąpił do Nieba, a która jest blisko Jeruzalem, odległa od niego o tyle, o ile w dzień szabatu za miasto wychodzić wolno. A gdy przyszli, udali się do Wieczernika, to jest do domu w którym zwykle mieszkali Apostołowie, a tymi byli: Piotr i Jan, Jakób i Andrzej, Filip i Tomasz, Bartłomiej i Mateusz, Jakób Alfeuszów i Szymon przewany Gorliwy, i Judasz brat Jakóba, i zgromadzeni tam razem, trwali jednomyślnie na modlitwie, z niewiastami i Maryą Matką Jezusową i z bracią Jego.

Owoż, dnia pewnego, powstawszy Piotr w pośród braci, a było zgromadzenie osób około stu dwudziestu, rzekł: „Mężowie bracia! musiało wypełnić się to, co w Piśmie Bożem Duch Święty przepowiedział przez usta Dawidowe, o Judaszu który był przewodcą tych, którzy pojмали Jezusa. Należał on do liczby naszej, i przypuszczony był do tejże służby, do której i my powołani jesteśmy. Lecz otrzymawszy w zapłatę zbrodni swojej kawał pola, powiesił się i rozpękł się tak, że wyszły z niego wszystkie jego wnętrzności, co stało się jawnym wszystkim mieszkańcom w Jeruzolimie, i z tego powodu pole ono nazwano ich językiem Haceldama, to jest: pole krwi. Albowiem napisano jest w Księgach Psalmów: Mieszkanie ich puste niech się stanie, a w przybytkach ich, niech nie będzie ktoby mieszkał, a Biskupstwo jego niechaj weźmie inny. Z tych tedy mężów, którzy byli przy nas przez wszystek czas, przez który Pan Jezus z nami obcował, począwszy od Chrztu Janowego, aż do tego dnia, w którym jest wzięty z pomiędzy nas do Nieba, potrzeba wybrać jednego (na miejsce odpadłego od nas Judasza), aby razem z nami dopełniał liczby Apostołów, a należał do tych, którzy byli świadkami Zmartwychwstania Pańskiego.”

Po takiej przemowie świętego Piotra, Apostołowie zebrali głosy, to jest zrobili naradę, i na

miejsce opróżnione w ich gronie, przedstawili dwóch: Józefa zwanego Barsabas, a przezwanego sprawiedliwym, i Macieja. Żeby zaś znowu między nimi zrobić wybór, prosili Pana Boga, aby takowy wskazać im raczył, modląc się w te słowa: „Ty Panie, który znasz serca wszystkich, okaż któregoś wybrał z tych dwóch jednego, aby wziął miejsce usługiwania tego i Apostolstwa, od którego odpadł Judasz, aby odszedł na miejsce swe.” I w tedy rzucili losy, i padł los na Macieja, i zaliczony został jako dwunasty do liczby jedenastu Apostołów.

Piszą niektórzy, a między nimi święty Dyonizy Areopagita, współczesny Apostołom, iż losowanie przy którym święty Maciej został obrany na miejsce Judasza, nie odbyło się tak jakto zwykle ma miejsce przez wyciągnięcie losu lecz że w skutek zanesionej przez wiernych do Pana Boga modlitwy, aby Sam raczył im wskazać, którego mają wybrać; światłość niebieska zstąpiła na świętego Macieja, i to posłużyło za wskazówkę, iż go mają obrać.

Wyniesiony tym sposobem do godności Apostoła, święty Maciej, wraz z innymi odebrał pełność darów niebieskich, w dzień Zesłania Ducha Świętego. Gdy potem Apostołowie rozdzielili pomiędzy siebie świat cały, aby po nim roznieść światło Ewangelii, święty Maciej przeznaczonym został do ziemi Żydowskiej. Znany tam powszechnie i wysoko poważany, nie tylko jako pochodzący z możnej i znakomitej rodziny, lecz jako jeden z uczeńszych i najświętobliwszych owego kraju mężów, a przytem wsparty łaską Bożą, i gorliwie oddany swojemu apostołskiemu zawodowi, wielką liczbę Żydów przywiódł do uznania Jezusa Chrystusa. Dał mu być także Pan Bóg i łaskę czynienia cudów.

Święty Klemens Aleksandryjski, w pierwszych wiekach chrześcijaństwa żyjący, pisze na mocy podania pomiędzy wiernymi przechowanego, że w kazaniach swoich, święty Maciej głównie polecał niezbędną dla chrześcijanina walkę ze zmysłowością i zapanowanie nad ciałem. Zachęcał nowonawróconych do życia umartwionego, którego na sobie samym wysoki przykład przedstawiał; a przytem ostrzegał, że nie należy ograniczać się na zewnętrznych ostrościach, lecz że trzeba obok tego umartwiać się wewnątrznie, przez przyskramianie wszelkich złych namiętności, i to w samym ich zarodzie.

Kilka już lat upłynęło było, jak święty Maciej obiegając całą ziemię Żydowską, wszędzie wielką liczbę dusz pozyskiwał Kościołowi, aż na koniec złość żydowska i na niego zwróciła uwagę. Z rozkazu wielkiego kapłana Annaniasza, został uwięziony i na sąd przed nim stawiony. Wobec licznie zgromadzonego ludu, wyznał Chrystusa Pana, i dowodząc, iż On jeden jako Bóg i człowiek, jest prawdziwym Zbawicielem oczekiwanym przez lud wybrany, skazany został na śmierć. Wtedy ten święty Apostoł ukląkł, głośno dziękował Panu Bogu za łaskę śmierci męczeńskiej, i modlił się za swoich oprawców, którzy zaczęli już byli kamienie na niego ciskać. Rzymianie, w których władzy była ta kraina, przeciwni temu rodzajowi męczeństwa,

powstrzymali od tego żydów, a znalazłszy świętego Macieja już na wpół tylko żywego, ścięli mu głowę.

Męczeństwo jego nastąpiło dnia 24 lutego, lecz o roku jego błogosławionej śmierci dokładnej wiadomości nie ma.

POŻYTEK DUCHOWNY.

Święci Apostołowie tak trafny zrobili wybór, przybierając do swego grona świętego Macieja, gdyż wprzód przez gorącą modlitwę wyprosili sobie na to potrzebne światło od Boga. Naucz się z tego, przed każdą ważniejszą sprawą twoją, wzywać światła i pomocy Ducha Świętego;

Modlitwa (Kościelna)

Boże, któryś błogosławionego Macieja, w poczet Apostołów Twoich zaliczyć raczył; spraw prosimy, abyśmy za jego pośrednictwem, skutków Twojego nad nami miłosierdzia zawsze doznawali.

Przez Pana naszego... i t. d.

Na tę intencją: Zdrowaś Marya.

/Żywoty świętych Pańskich... 1882/

